

Musaeus Poeta

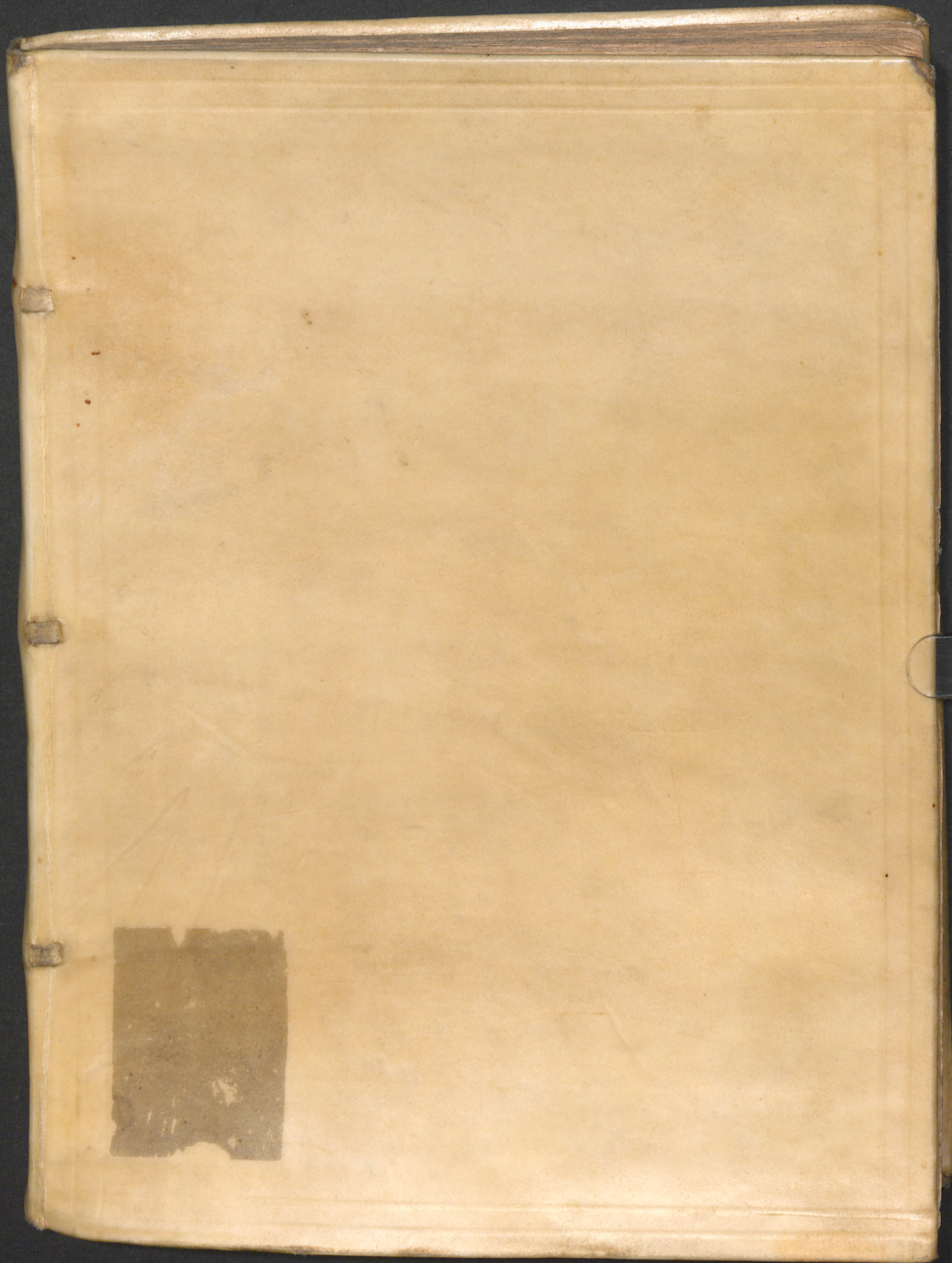
**MVSAEI || POETARVM OMNIVM FACILE || PRINCIPIS || DE ERO ET LEANDRO ||
POEMA LEPIDISSIMVM.|| LATINO CARMINE || ita vt versus versui, et ver-||bum
verbo paenè respon-||deat, redditum || ab || EILHARDO LVBINO.||**

Rostock: Möllemann, Stephan, 1595

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn174326237X>

Druck Freier Zugang

5
no

22. c. 4.

~~C. II. c. 1007^{1.2.}~~

Cc. 2465.^{1.2.}

XXI. rec. VI. n. 73

ANACREONTIS

Lyricorum Poetarum Selectissimorum

quae restant carmina

cum inscriptionibus

EDWARDI THOMAS

London: Printed and Sold by

W. B. ELLIOTT
ex Typographo Regio
Mylner
anno 1812

M V S A E I
POETARVM OMNIVM FACILE
PRINCIPIS

DE ERO ET LEANDRO
POEMA LEPIDISSIMVM.

LATINO CARMINE

*ita ut versus versus, & ver-
bum verbo panè respon-
deat, redditum*

ab

EILHARDO LVBINO.

ROSTOCHII
Typis Stephani Myliandri,
Anno cl^o Is VC.

AD HEROA
G. N. AC ILL.
HENRICVM RANZOVIUM
Vicarium Regium.

MVSÆ PATRIÆq; PARENS,
& CIMBRICE PHOENIX,
En tibi MVSÆI dulce Poëmatium:
Quod certatim ipſus dictavit APOLLO Poëta,
Terna trias MVSARVM, una trias
CHARITVM.
Cujus qui haud capitur diuino nectare verſus
Aut nihil, aut GRÆCIS plus ſapit, &
LATIIS.

Illustri & Generoso Heroiac Domino,
D. HENRICO RANZO,
VIO, Regis Daniæ in ducatibus Vicario,
Administratori Segebergensi, Domino in
Bredenbergo. Ranzovisholm, Ran-
zow, Vandesbeck &c.

Viro
Virtute, Doctrinâ, Genere
Incomparabili S.

Vod Horatius de Græcis pronunciat;
Græcis dedit ore rotundo

Musa loqui; ---

Et Martialis de Latinis conqueritur;

Nobis non licet esse tam disertis:

Ejus ego, *GENEROSE & ILLUSTRIS HEROS*,
fatis illustre, ac evidens hisce diebus documentum cæpi.
Nunquam enim ego tantam linguarum, vel Græcæ vber-
tatem, vel Latinæ inopiam; nec vel illius tam locuple-
tem penum, vel huius tam curtam supelle stilem unquam
ante animo potui concipere: quàm nuper pænè oculis
vidi, dum Musæi hoc Musæum Poëma paribus versibus,
& verbis Latinum facere conor. Cujus quidem divinam
elegantiam, & Musæum leporem, & gratiosam venusta-
tem frustra ego sim, si integro volumine adumbrare, ne-
dum hâc pagellâ explicare tentem. Et quæ si minus
ego adsecutus, facile mihi excusatus, certè meo merito
veniam mereri videbor: Quis enim illud ego in Musæo,
quod ne me quidem longissimè doctiores in alijs Græcis
infinito intervallo Musæo inferioribus præstiterunt? Quo-
tusquisque autem vel in interpretandis tantum Græcis
Latinæ linguæ inopiam non experitur? Ut ergo facile
concedo alios versu Latino heic me superare, ita se Musæo

æquare potuisse pernego. Quis enim nostrum, hæc ætare, idque alienâ linguâ illud possit, quod Vergilio, & Homero divinis illis priscis, idq; in suâ linguâ negatum? Quorum ille inter omnes Poëtas Græcos & Latinos, unâ huic palmam defert; neq; Homerum, aut Orpheam, sed Musæum principem Elysiacarum cantionum facit: Hic verò re, & opere se ab illo omnibus modis superatum demonstrat. Testes omnes heic adpello, quibus auris purgator, & nares paullo sagaciores: nimirum quicumque Musæi stylum Homericum multo politiozem, longè comitiozem non animadvertit, illum Midæ similem crassis, & oblongis auribus, at nullis naribus, non solum ratione carere pæne dixerim, sed & sensu. Nec verbis opus est, ubi rerum testimonia adsunt. Inspiciatur totum corpus Poematis à capite usque ad calcem, quid singulis versibus rotundius, elegantius, ornatius, numerosius? quid autem omnibus gravius, copiosius, numeris, & sententiâ plenius? In quibus nullam videas licentiam, omnia examulsum castigata. Nam & levisissimis utitur verbis, & versus magnâ ex parte bisyllabis, & trisyllabis claudit, & in toto opere vix semel atque iterum hiatus admittit. Nimirum ni Musæus argumenti magnitudine cederet, & ea, quæ Homerus, scripsisset; cui dubium esse potest, quin cultu & prudentiâ orationis priorem locum sibi vendicasset, & longè illa melius scripsisset. Nam cum Homerus à Musæo accepisset illa munda simul & acuta:

Κύπερ φλη μὲ κύπερον, Ἀθηναίη μὲν Ἀθήνας.

& quæ sequuntur: hæc multo leviori sono, abiectionibus, & laxioribus numeris ita reddidit:

*Γενῆμαι σε ἀνασσα, θεὰς νόης, ἢ Βροτὸς ἐστὶ
Εἰ μὲν τι θεὸς ἐσθι, οὐ βροτὸν δὶ σὺν ἔχου.*

Et compluribus quæ sequuntur: in quibus singulis vocalium duros concursus, & hiatus deprehendas; nec verba defunt, quæ versui, & numeris potius, quam sententiæ absolvendæ inserviant: Cum in toto hoc opere contra; sanè in quo ne syllaba quidem redundat. Idem Homerus cū motum maris describit:

Ὠρῶσ

Ἄρτε δὲ Πηλὸν μέγα κῆμα Ποσειδάων' Ἐνδοσίχθων
Δεινόν' ὄρωαλέοντε κρατῆρες.

Frigidè sanè admodum. At Musæus quibus Gratijs,
quibus Musis ?

Αλλ' ὅτε παχύνῃσι Πηλὸν χεῖμαί' ὄρη
Φεικαλέας δονέουσαι πολυπροφάλιγρος ἁέθλιας. &c.

Vt iam complura alia quibus idem euidentius compro-
bati poterat, silentio præteream. Atque utinam reliqua
tanti ingenij, quorum Suidas meminit, monumenta ex-
tarent; nunquam Homerus principis & parentis Poëta-
rum nomen suo iure, & merito adeptus fuisset. ἀλλὰ
πάντα μεδ' εὐχάς. Tibi verò vir verè magne, verè in-
comparabilis, cur Poëtam hunc (quem non solum primus
ni fallor, versu, quo potui, Latinum feci, sed pluribus eti-
am locis correxi) inscribere placuerit, una tua singularis
clementia, ac tanto viro digna humanitas auctor mihi
extitit: Quà iam multo tempore me, idque nullo meo
merito, & mea, quamvis frivola, & rudia tuo favore ac pa-
trocinio tibi commendata habes: & quâ ego iam fretus te
inter tot ardua patriæ, ludicro, inter tot seria, iocoso ali-
quo, quin etiã amatorio, sed honestissimo tamen carmine
interpellare nihil vereor: Idque eo impensius, quòd non
ignorem G. T. CL. non rarè à serijs illis & severis ad
amœniora illa Poëtarum, tanquam in secessum diuertere
& lassitudinem ac tædium inde contractum, hinc recrea-
re. Ceterum quod iam animo tibi æternùm deuoto, &
deuincto offero, propediem huius illustriora specimina e-
dicurus; tu animo Heroico clementer suscipe; idque non
tam vt patronus præpotens, quàm censor accuratissimus
& iudex sapientissimus. Cujus vultus maiestatem si susti-
nuerit, reliquum profanum vulgus contempno, & facessere
iubeo Salve, & vale Musææ pater patriæ, meq; inter tuos
habere clementer perge. Rostochio. Anno 1595.

G. T. CLEMENTIÆ

Æternùm deuotus, & deuinctus

EILHARDVS LVBINVS.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ'

Ἡρώ καὶ Λεάνδρον.

Ἰπὲρ θῶα κρυφίαν ἐπιμάσπυρα λύχνον ἐρώ-
των,

καὶ νύχιον παλατῆρα θαλασοπόρων ὑμεναίων,
καὶ γάμον ἀχλύοντα, τ' ὅσῳ ἴδεν ἄφθιτος
ἠώς,

καὶ Σησὸν καὶ Αβυδον, ὅπη γάμῳ ἔννυχῳ Ἡροῦς.
Νηρόμικόν τε Λεάνδρον ὁμοῦ, καὶ λύχνον ἀκούω,
λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίῳ Ἀφροδίτης,
Ἡροῦς νυκτιζόμειο γαμοσόνον ἀγγελιώτῳ,
λύχνον ἐρωτος ἀγαλμα, τὴν ὄφελεν αἰθέριῳ Ζεῦς,
Ἐννύχιον μέλ' αἰθρον ἄγῃν ἐφ' ὀμήγυριν ἄσρων,
καὶ μιν ἐπικλήσῃ νυμφοσόνον ἄσρον ἐρώτων,
Ὅπῃ πέλεν σωέριτες ἐρωματέων ὀδωάων.
Ἀγγελίῳ δ' ἐφύλαξεν ἀκραιμῆτων ὑμεναίων,
πρὶν χαλεπὸν ποιῆσιν ἀήμιονα ἐχθρόν ἀήτῳ.
Ἄλλ' ἄγε μοι μέλποντι μίαν ζωάειδε πλευτήν
λύχνου σθεννυμένοιο, καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔλω Ἐ Αβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείρνες εἰσι πόλεις. Ἐρως δ' ἀνα τίξῃ πηλάνων,
Ἀμφοτέρης πηλίεσσιν ἓνα ζωέηκεν οἷσιν,
Ἡΐθεον Φλέγας καὶ παρθένον. ὄνομα δ' αὐτῶν
Ἰμερόεις τὸ Λεανδρῶ ἔλω, καὶ παρθένῳ Ἡρῶ.
Ἡ μὲν Σησὸν ἔναιεν, ὁ δὲ πηλίεθρον Αβύδου,
Ἀμφοτέρων πηλίων περικαλλέες ἄσπερες ἄμφω
Ἰκελοι ἀλλήλοισι. οὐ δ' εἶποτε κείῃ περήσεις,

Δίξῃ

M V S A E V S
DE ERO ET LEANDRO

Vsa facem memores occultorum indicem amorum,
Vectoremq; hymenorum mare nocte secantum,
Et thalamum, haud vidit quem aeterna aurora la-
tentem,

Et Sestum, atq; (Erûs nocturnæ ubi nuptiæ) Abydum.
Iam nantemq; Leandrum, atq; ipsum adeo audio Lychnum,
Lychnum qui Veneris referebat nuncia, Lychnum
Nocturnæ sponsæ thalami egregium decus Erûs,
Quæ Cyprij species, quem post certamina noctis
Iuppiter æthereus consortem fecerit astris,
Ornamentum sponsos stellamq; vocarit amoris
Sollicito quoniam curarum in amore minister
Ille fuit, vigilis dum hymenæi nuncia seruat:
Flatibus ante nigris, quàm ventus flaret acerbus.
Verum age tu eventum mihi concine Musa canentij
Lychniq; extincti, percuntis itemq; Leandri.

E regione sitæ vicinæ in littore ponti
Sestus Abydus erant: queis tendens Cyprius arcum
Urbibus ambabus telum commiserat unum,
Inflammas juvenem cum virgine, nomina quorum
Ero virgo fuit dulcis, suavisq; Leander.
Illa urbem Sestum, verum hic habitabat Abydum.
Ambo utriusq; urbis pulcherrima sidera, & ambo
Inter se similes. Si fors transiveris illac

A 2

Quere

Δίξέ μοι πινὸ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστὰς Ἡρῶ
Γραῖε, λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγριμόνδε Λεάνδρου.
Δίξο δὲ ἄρχαίης ἀλιχέα παρθμόν Αβύδου,
Εἰσέτι ποῦ κλαίοντα μόρον, καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πότεν Λεάνδρου Αβυδόθι δάματ' αἰών,
Ἡρῶς ἐς πόθον ἦλθε, πῶθ' αὖ δὲ ἐνέδησε καὶ αὐτῷ;

Ἡρῶ μὲν χαρίεσσα διοτρεφές αἶμα λαχῶσα
Κύπριδ' ἦν ἱέρφα, γάμων δὲ ἀδίδακτ' εὔσοι,
Πύργον δ' ὀτὸ παρογόνων παρὰ γέρονι ναῖε θαλάσῃ,
Ἀλλ' ἢ Κύπρις, ἄνασσα, σποφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
Θυδέπτ' ἀγρομένησιν ἐνωμίλησε γοναῖξιν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεσσα μετήλυθεν ἤλικος ἦθε
Μῶμον ἀλδομένη ζηλήμονα θηλυπεράων.
Καὶ γὰρ ἴπ' ἀγλαίη ζηλήμονες εἰσὶ γοναῖκες.
Ἀλλ' αἰὲν Κυθήραια ἰλασκόμενη Αφροδίτῃν,
Πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσκε θηλαῖς,
Μητρὶ σὺν ἔρανήν Φλογερὴν τρομέεσα Φαρέτην.
Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀλέεινε περὶ πνέοντα οἰσούς.

Δὴ γὰρ Κυπριδίη πανδημί' ἦλθεν ἐορτῆ.
Τῷ ἀνὰ Σησὸν ἄγρουσιν Αδώνιδι καὶ Κυθήρῃ
Πασουδίη δὲ ἔσπασον ἐς ἱερὸν ἡμέρ' ἰκέσθαι,
Ὅσοι καιεπέεσκον ἀλιτρεφέων σφυσὰ νήσαν,
Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δὲ ἐναλίης δ' ὀτὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνὴ τις ἐμίμνευ ἐνὶ πόλιεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιβάου θυόεντες ἐνὶ πηρύγεσσι χορδῶν,
Οὐ φρυγίης ναέτης, οὐ γέροντ' ἀσδὲ Αβύδου,
Οὐδὲ τις ἠϊθέων Φιλοπάρθεν'. ἢ γὰρ ἐκαῖνοι
Αἰὲν ὀμαρτήσαντες, ὅπῃ Φάπης ἐστὶν ἐορτῆς.

οὐ

Quere illam mihi turrim ubi quondam Sestias Eros
Lychnum stabat habens, & erat dux fida Leandro.
Quere etiam antiquæ undisonum maris æquor Abydi,
Id quod deflet adhuc & amorem, & fatq; Leandri.
Verum unde is qui habitabat in urbe Leander Abydo
Captus amore Erūs, & eam devinxit amore?

Sanguine pulchra Eros generoso nata, Sacerdos
Vna fuit Veneris, quæ ignara iugalis amoris
Turrim ab utroq; parente habitabat, ut altera Cypris
Ad mare vicinum. Casti at regna pudoris
Matronarum aliarum adiit commertia nunquam,
Nec pulchras adiit juvenili ætate choreas,
Invida feminei livoris spicula vitans,
(Æmula enim ob speciem formosam femina) verum
Illa sacris semper Cytheream Cyprida placans
Sæpe etiam libis sibi conciliabat Amorem
Flammantem verita æthereâ cum matre pharetram.
Sed neq; ita ignitas potuit vitare sagittas.

Iamque adeo Veneris festum solemne propinquat,
Quod Sesti celebrant Cytherææ, & Adomdi: ad illa
Sacra cateruatim properabant currere, quotquot
Insule habent extrema mari circumdata; quosdam
Miserat Hæmonie, quosdam maris insula Cyprus,
Nulla Cytherorum mulier remoratur in urbe,
Fragrantis Libani saltans in vertice nulla,
Incola non Phrygiæ, non vicinæ urbis Abydi,
Non ullus juvenum correptus amore puellæ,
Sedulo enim illi omnes festi famam usque secuti

B

Non

Οὐ πόσιν ἀθανάτων ἀγόμεν σπόδουσι θηλάς,
Οσόν ἀγρομένων Διὰ κάλλιπα παρθενικῶν.
Ἡ δὲ θεὸς ἀνὰ νηὸν ἴπῳχετο παρθένοι Ἡρῶ
Μαρμαρυγὴν χαρίεσσαν ἀποσράπιξαι πρὸς ὄππῳ,
Οἷα τε λειοπαρήει Ἰπτανίλλεσσι σελήνη.
Αἰσρα δὲ χιονέων Φοινίσσεται κύκλα παρθεῶν,
Ὡς ῥόδον ἐκκαλύκων διδυμόχροον. ἢ τάχα Φαίης
Ἡρῶς ἐν μελέεσσι ῥόδων λειμῶνα Φαιήναι.
Χροῖην γὰρ μελέων ἐρυθραίνετο. νιοσομένης δὲ
Καὶ ῥόδα λειοκαίτων Ἰππὸ σφραγὶ λάμπει κούρης.
Πολλὰ δ' ἐκ μελέων χάρειτες ῥέον. οἱ ᾧ παλαιοὶ
Τρεῖς χάρειτας ψύσσαντο πεφυκέαι, εἰς δὲ τις Ἡρῶς
Ὀφθαλμοὺς γαλάων ἐκατὸν χάρειτες τεθλή.
Αἰσρα κέως ἱερειαν ἰπτάξιον ἔυρετο Κύπρις.
Ὡς ἢ μὲν πρὸ πολλὸν ἀριστεύσασα γυναικῶν,
Κύπριδ' ἰππὸν δειχέτερα νεη διεφαίνετο Κύπρις.
Δύσασα δ' ἠϊθέων ἀπιλάς Φρένας, οὐδὲ τις ἀνδρῶν
Ἦεν, ὅς ἐ μινέαιεν ἔχειν ὁμοδέμμιον Ἡρῶ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιθέμεσθλον ὅπη κρατὰ νηὸν ἀλάσ,
Εσπόμενον νόον ἔειχε, καὶ ὄμματ' αὐτὴν Φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ τις ἐν ἠϊθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μύθον:
Καὶ Σπάρτης ἐπέβην, Λακεδαίμον' ἔδρακεν ἄστυ,
Ἡχι μύθον καὶ ἀέθλον ἀκόμοιεν ἀγλαΐάων.
Τοίλω δ' ὄππῳ ὄππῳ κέλευ κεδνήν θ' ἀπαλήντων.
Καὶ τάχα Κύπρις ἔχει χάρειτων μίαν ὄππῳ πρῶτων.
Παπταίνων ἐμόγησε, κέρον δ' ἔχει εὖρον ὄππῳ πῆς,
Αὐτῆκα τεθναίλωλεχέων ἰππὸν ἠέμεν' Ἡρῶς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ καὶ ὄλυμπῳ ἐφιμάρω θεὸς εἶναι,

Ἡμε-

Non adeo properant adferre Dijs sacra, quantum
Virginum ob egregias collectarum undiq; formas.

Ecce autem ingreditur Dive per templa Sacerdos

Virgo Ero, vultus grato splendore coruscans,
Qualis Luna genis niveis decoratur in ortu.

Cui summi nivearum orbes rubuere genarum,

Ebaccis bicolor ceu flos emerferit: Erus

Dixeris in membris pratum visum esse rosarum.

Cui color è membris fulsit rubicundus, cuncti

Cui rosa sub pedibus tunicâ splendebat in albâ.

Emicat è membris Charitum huic vis magna: Poëtæ

Memiti veteres Charitas tres: Vnus enim Erus

Subridens Charitas centum generabat ocellus.

Inventa hæc sanè Veneri condigna Sacerdos.

Nempe alijs longè hæc cunctis prælata puellis

Antistes Veneris nova ceu Venus apparebat.

Que teneras mentes juvenum subit. Haud erat ullus

Qui sibi conjugio non voto exposceret Erô.

Que benè fundatam quacunq; vagata per ædem

Secum oculos juvenum, & mentem, & præcordia ducit

Quum juvenum quisquam miratus talibus infit:

Iuravi Spartam, vidi & Lacedæmonis urbem,

Nata ob formam ubi bella audivimus, atq; labores.

Prudentem haud similem vidi, teneramq; puellam,

Et fortasse Venus Charitum juvenum hanc habet unam.

Expleri adspectu nequeo, in-que-tuendo fatigor.

Et moriar, mi Erus liceat modo scandere lectum;

Nec cuperem Deus esse, & cœlispernerem honores,

Ἡμετέραν παράκειτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι σὺκ' ἐπέοικε τήν ἱερίαν ἀφάσασιν,
Τοῖν μοι Κυθήρεια νέλυ παράκειτιν ὀπάσασιν.
Τοῖα μὲν ἠΐθεον πῖς ἐφώνεον, ἄλλοθεν ἄλλοι.
Ελκὸς ὑποκλέπων ἐπεμήνατο κάλλι κούρης.
Αἰνοπαγῆς Λεάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
Οὐκ ἐθέλεις κρυφίοισι κατατρέχειν Φρένα κέντροις,
Ἀλλὰ πυρπυεύσοισι δαμείς ἀδόκητην οἰσῖς,
Οὐκ ἐθέλεις ζῶν παρηλαλέειν ἄμοροσιν Ἡρώ.
Σὺν βλεφάρων δ' ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρρὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτου πυρρὸς ὄρμη.
Κάλλι δ' ἐπὶ πύργῳ ἀμωμήτιο γυναικὸς
Ὀξύπρον μερόπεισι πέλῃ ἠερόεντος οἰσῖ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδὸς ἐστίν. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ελκὸς ὀλιθαίνῃ, καὶ ἐπὶ Φρένας ἀνδρὸς ὀδύς.
Εἶλε δέ μιν τότε θάμβου, ἀναιδείη, τρόμου, αἰδώς.
Ετρεμε μὲν κραδίη, αἰδώς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι.
Θάμβου δ' εἶδ' ἄρυσαν, ἔρωσ δ' ἀπεισόφισεν αἰδώς.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἐρωτῖ ἀναιδείην ἀραπάζων,
Ἡρώ ποσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίαν ἴσατο κούρης.
Λοξὰ δ' ὀπιπυύων, δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπῆς,
Νεύμασιν ἀφθόγγουσι παραπλάζων Φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ζῶεηκε πόθον δολοῦσα Λεάνδρου,
Χαῖρεν δ' ἄγλαῖσιν, ἐν ἡσυχίῃ δέ καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἡμερόεσαν εἶν' ἀπέκρυψεν ὀπωπῆν,
Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέσασα Λεάνδρου,
Καὶ πάλιν αὐτέκλινεν. ὁ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἰαυῆ.
Ὅτι πόθον ζῶεηκε, καὶ σὺκ' ἀπεισίουτο κούρη.

οφρα

Edibus in proprijs Erō modo conjugem haberem.

At quoniam Venus almatuam atrectare ministram
Non fas, mi uxorem similem concede puellam.
Hec alius juvenum quisque est aliunde locutus
Vulnus habens tacitum, atque insanit amore puellæ.

At tibi ut hæc visa est virgo exanimate Leander
Incluta, non tacitis stimulis vis perdere mentem,
Cui domito nec opinā ardente ab amore sagittā
Non placet exsortem pulebræ Erūs ducere vitam,
At simul in radijs oculi fax crevit amorum,
Indomiti cordisq; efferbuit impetus ignis:
Omnis enim intemperate insignis forma puellæ
Est infesta magis juveni veloce sagittā.
His oculi via sunt, oculorum enim ab ictibus omnes
Delapsam vulnus juveni in præcordia vadit.
Quem stupor, & tremor, & pudor, inque pudentia capit.
Corde quidem tremuit. quem mox verecundia captum
Detinet obstupuit dum ob formā: at amore pudorem
Ablegat, frontemq; audacter perfricat, & sic
Incedens tacitè stetit inde à fronte puellæ.
Quam oblique intuitus fallaces torquet ocellos
Natis abducens mutis in virgine mentem.

Illæ Leandri autem insidiosum ut sensit amorem,
Majestate ejus multum letatur, & inde
Sæpe suam tacitè faciē dum abscondit amenam,
Nictibus occultis etiam innuit ipsa Leandro,
Reclinatq; iterum. Verum illi animi intima gaudent,
Quod virgo sensisset, & haud renuisset amorem.

οφρα μὲν οὖν Λεάνδρῳ ἐδίξτε λάθρον ὄφρα,
φέγγος ἀνασεύλασα κατήϊεν ἐς δύσιν ἡώς,
Ἐκ περὶ τῆς δ' ἀνέφαινε βαθύσκιῳ ἕσπερ ἄστρ.
Αὐτὰρ ὁ Ψαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κέρης,
Ὡς ἴδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὀμίχλῳ.
Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥόδοιδια δάκτυλα κέρης
βυσσόνθεν ἐσπιάχεν ἀΐσφατον. ἡ δὲ σιωπῇ
οἷά τε χλωμένη, ῥοδίῳ ἐξέσπασε χεῖρα.
Ὡς δ' ἔρατ' ἐνόησε χαλίφρονα, νεύματα κέρης,
Θαρσαλέως πιλάμη πλυδαίδαλον ἔλκε χιτῶνα,
Ἐχάτῃ ἡμίκευτ' ἄγων ὅππ' κεύθεα νηῦ.
Ὀκναλέως ἣ πόδεσιν ἐφέσπερ παρθένῳ Ἡρώ,
οἷά περ σὺν ἐτέλεσσι. τοῖν δ' ἀνεεῖκατο Φωνήν,
Ὀηλυτέροις ὀπίεσιν ἀπφλείσσει Λεάνδρῳ.
Ξεῖνε, τί μαργαίνεις; τί με δύσμορε παρθένον ἔλκεις;
Ἄλλῳ δαῦρο κέλευθον. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
Μῆνιν ἐμῶν ἀπόσειπε πολυκτεάνων γρητῆρων.
Κύπερδ' οὐ σοι εἶοικε θεῆς ἱέρειαν ἀφάσσην.
Παρθενηκῆς ὅππ' ἐκτερον ἀμήχανόν εἶεν ἰκέσθαι.
Τοῖα μὲν ἠπέιλησεν εἰκέτ' ἀπαρθενηκῆσιν.
Ὀηλείης δὲ Λεάνδρῳ ὀππ' ἐκλύεν οἷσρον ἀπφλήης.
Ἐγὼ περσομένων σημήϊα παρθενηκῶων.
καὶ γὰρ ὅτ' ἠιθέοισιν ἀπφλείωσι γυναῖκες
Κυπερδίων ὁάρων αὐτῆγγελοὶ εἰσιν ἀπφλάη.
Παρθενηκῆς δ' εὐοδμον εὐχέρον ἀνχένα κύσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθεν βεβωλημένῳ οἷσι φ.
Κύπερ Φίλη μετὰ Κύπεριν, Ἀθωαίη μὲν Ἀθήνῳ.
οὐ γὰρ ὀπιχθονήσιν ἴσσην κελῶ σὲ γυναῖξιν,

Ἄλλῃ

Occulta interea dum queritur hora Leandro,
Contractâ terram jam luce aurora subivit,
Vmbrosâ è regione & Vespera stella videtur.
Ipse autem audacter propè pergit adire puellam
vidit ut atratas insurrexisse tenebras,
Virginis & roseos digitos tacitè perstringens
Imitùs ingemuit vehementer. At illa silendo,
Irate ut, roseam dextram verecunda retraxit,
Virginis at nutus placidos ubi sensit amata
Vestibus egregijs jam audacior ultima traxit
Abductam dextrâ sancti ad penetralia templi
Añ Ero hunc pigro, & tardo pede virgo secuta est
Atque recusanti similis sic voce locuta est
Femineis verbis quid tale minata Leandro est :

Quid furis ô hospes, trahis & me insane puellam?
Quin tu aliam ito viam, nostramq; relinquito vestem.
Atq; meorum opulentum iram evitato parentum.
Haud tibi me fas est, Veneris quia diva Sacerdos,
Tangere, nec promptum est thalamos tibi adire puellæ.
Talia, conveniunt quæ castis virgo, minatur.

Añ audita furoris ubi sæva ira Leandro
Feminei, sensit persuase signa puellæ ;
Semper enim juveni dum virgo insensa minatur
Concubitus Veneris per se signum ira futuri est.
Ille autem impegit fragranti basia collo
Virginis egregiæ, & stimulis ait ictus amoris :

Cara ô post Venerem Venus, ô post Pallada Pallus,
Terrigenis neq; enim te æqualem dico puellis

Sed

Αλλά σε θυγατέρεςσι Διὸς Κρονίων ἔϊσκω.
Ολβίῳ ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ Ὀλβίῃ ἢ τέκε μήτηρ.
Γαστήρ ἢ σ' ἐλόχθυσε μενεαργάτη, ἀλλὰ λιπῶν
ἡμετέρων Ἰθάκῃ, πόσιν δ' ὀκλειρον ἀνάγκην.
Κύπριδ' ὡς ἱέρεια μετέρχεο Κύπριδ' ἔργα,
Παρθένον σὺν Ἰπείρικῶν Ἰσπιδρήσιν Ἀφροδίτη.
Παρθενηκαῖς ἔ Κύπρις ἰαίνεται. ἦν δ' ἐθέλησθαι
Θεσμὰ θεῆς ἐρόσθαι καὶ ὄργια παρὰ δαίνας,
Ἐπιγαίμῳ καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ Φιλέεις Κυθήρειαν
Θιλιξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων,
Σὸν δ' ἰκέλευ με κόμιζε, καὶ ἦν ἐθέλης παρακλιτῶν
Τόν σοι ἔρωσ ἤρθεσεν εἰς Βελέεσσι κικῆσας.
Ὡς θεσπὸν Ἠρακλῆα θεὸς χρυσόρραπις ἐρηῆς
Θητεύειν ἐκόμιζεν Ἰαργανίλῳ πατὴρ Νύμφην.
Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμπε, καὶ οὐ σφὸς ἤραχθ' Ἐρμῆς.
Παρθένη ὅου σε λέλυθεν ἄπ' Ἀρκαδίας Ἀπελάντη,
Ἡ πατε Μαιλαίων ἔρασσαμένοιο Φύλλῳ εὐνήν
Παρθενίης ἀλέγουσαι: χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πατρὸς σὺν Ἰπείρικῶν, ἐνὶ κραδίῃ θετο πάση.
Πείθεο καὶ σὺ Φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρης.
Ὡς εἰπὼν παρέσθαι ἀναινομένης φρένα κέρης.
Θυμὸν ἔρωσ τέκνοι παρὰ πλάγῃσιν ἐνὶ μύθοις.
Παρθενηκῆ δ' ἄφθογγος ἴππ' ἤχθ' ἀπὸ πωπῶν.
Αἰδοὶ ἐρυθίσωσιν Ἰσπιδρήσιν παρῆλυ.
Καὶ χθονὸς ἔξεν ἄκρον ἴππ' ἴχνησιν. αἰδομένη δέ
Πολλὰ κίς ἄμφ' ὄμοισιν ἐὸν ξύνεργα χιτῶνα.
Πειθοῦς γὰρ πᾶσι πάντ' ἀπὸ πωπῶν. παρθενηκῆς ἴ
Πειθομένης πατὴρ λέκτρον Ἰσπιδρήσιν ἴππ' ἴππ'.

Ηδγ

Sed te Saturni similem Iovis æstimo proles;
Felix qui genuit te, & mater ô illa beata
Que peperit, felix qui te portavit & alvus.
Sed miserata, preces audi, violentiam amoris.
Quin tu age res Veneris Veneris velut alma sacerdos,
Non Veneri servire decet te virgo!, nec illa
Virginibus gaudet. Quod si Veneris tibi cordi est
Sacra Deæ optanda, & mysteria discere, fida,
Conjugum en, thalamosq; : Et si tibi Cypris amatur,
Tunc blandam quoq; legem amplectere suavis amoris,
Meque tibi thalamo, si vis, cui supplico, junge,
Quem tibi venatus capit ipse Cupido sagittis
Herculem ut audacem Hermetis rapidi aurea virgo
Pulcram ad Iardaniam duxit servire puellam.
At tibi me Cypris misit, non callidus Hermes.
Nec te ex Arcadiâ latet orta Atalanta puella.
Virginitatis amans quæ Melanionis amantis
Dum refugit thalamos, iratâ Cypride toti
Hunc animo infixit, paullo quem spreverat ante.
Tu quoque cara morem gere, & effuge Cypridos iram.
Hec ait, invite quis meus persuasa puella,
Pergit amoriperis animumq; abducere verbis.
Muta sed in terram virgo dejecit ocellos,
Absconditq; genas multo rubefacta pudore:
Sum naq; rasit humi pedibus confusa, suamq;
Sepe humeros circum vestem contraxit; id ipsam
Consensisse notat. Nam quæ persuasa puella
Est ad concubitum, promittit id omne tacendo.

C

Suscepit

Ἦδη δ' ἔγλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἔρωτων.
Θέρμετο δὲ καρδίῳ γλυκερῷ πυρὶ παρθένῳ Ἠρώ,
Κάλλιπ' ἔμμερόσῳ ἀνεπίοιγτο Λεάνδρῳ.

Ὀφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἔχεν νόστρον ὀμίχλην,
Τόφρα δ' ἔκαστ' ἀνδρῶν ἐρωμαίνεσσι παρσώπις,
Οὐ κάμεν εἰσπρόων ἀπυλόχρσον αὐχένα κέρης.
Ὀψὲ δὲ Λεάνδρῳ γλυκερὴν ἀνεκίκατο Φωνήν,
Αἰδῆς ὑγρὸν ἔρδ' ὄφρα δ' ὀπασάξου παρσώπων.

Ξῆνε ποῖς ἐπέεσσι τάχ' ἂν καὶ πέτρον ὀρίαις.
Τίς σε πολυπλαγέων ἰππέων ἐδίδαξε κελδ' ἵππους
Οἴμο! τίς σ' ἐκόμισεν ἔμην ἐς πατρῖδα γαῖαν;
Ταῦτά δὲ πάντα μά τι ἐφθέγγατο. πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξῆν' ἔων, καὶ ἄπτος, ἐμοὶ Φιλότῃ μιζήεις;
Ἀμφαδὸν ἐδωάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσασθαι
Οὐ γὰρ ἐμοῖς πκέεσσι δ' ἰππ' ἀδεν. ἦν δ' ἐθελήσῃς.
Ὡς ξῆν' πολύφοιτ' ἔμην ἐς πατρῖδα μίμνῃν,
Οὐ δύνασθαι σκοπέεσθαι ἴσσοκλέπην Ἀφροδίτῳ.
Γλῶσσα γὰρ αἰθρώπων Φιλοκέρτομ'. ἐν δ' ἰσιωπῆ
Ἔργον ὅπερ πλέθ' ἦς, ἐνὶ τριόδοισιν ἀκέρῃ.
Εἰπέ δὲ, μὴ κρύψῃς πτόν ὄνομα, καὶ σέο πάτριν.
Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτ', Ἠρῶ,
Πύργος δ' ἀμφιβόητος ἐμὸς δόμῳ ἔρανομήκης,
Ὡ ἐνὶ ναυπέλασσον ἀμφιπέλω Ἰνὶ μνήνῃ
Σησιάδῳ πρὸ πόλῃ ὑπὲρ βαθυκύμονας ὄχθας,
Γείτονα πόντον ἔχω, συμαρῆς Βελλῆσι ποκῆων.
Οὐδὲ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὀμήλικες, ἐδὲ χορδαῖαι
Ἠθέων παρέασιν. αἶε δ' ἀνά νύκτα καὶ ἡὼ
Ἐξ ἄλλος ἡμερόσῳ δ' ἰππ' ἐρέμῃ ὄουσιν ἠχῆ.

Ὡς Φω...

Suscepit stimulos jam suavis amoris amari
Virgo Ero, & dulci cor urebatur ab igni
Insigni suavis formâ obstupefacta Leandri.
Ergo ita dum stat humo vultus caligine fixê
Tunc vero haud vultus furioso in amore Leander
Vritur, intuitur teneræ dum colla puellæ:
At tandem suavi respondet voce Leandro,
A facie madido stillante rubore pudoris:

Verbis forte tuis, hospes, quoq; saxa moveres.
Hæc mihi! quis varij sermonis mille vias te
Edocuit, patriæq; meæ deduxit ad oras?
Omnia sed frustra hæc dixi. Nam quî vagus hospes,
Infidusq; mihi sic miscereris amore?
Legitimusq; palam thalamus quî jungat amantes?
Non etenim illa meis placitura parentibus: Et si
In patriâ remanere meâ profugus velut hospes
Expetis, occultam nequis hanc abscondere Cyprin.
Lingua hominum opprobrijs quia delectatur, & audit
Illa quis in triuijs quæ occultè fecerat ante.
At nomen, patriamq; tuam nunc ede, nec illud
Oceule. Namq; meum haud latet inclita quæ vocor Ero;
Et mihi sublimis domus est circumsona turris
Hanc habito sociâ ancillâ non amplius unâ
Sestiadem ante urbem, cui proxima ripa profunda,
Et mare; consilium voluit sic triste parentum.
Non juvenum choreæ prope me sunt, nulla coarctæ
Proximâ virgo mihi; sed semper nocte dieq;
Ventoso ex ponto sonitus mihi personat aurem.

ὣς φάμενη, ῥοδέω ὑπὸ φάρει κρύπτε παρρηίην
εμπαλιν αἰδομένη, σφετέρους δ' ἐπεμέμφετο μύθοις.

Λεῖανδρον ἢ πόθεν βεβωλημένον ὄξει κέντρα,
φράζετο πῶς κεν ἔρωτον ἀεθλεύσεν ἀγῶνα.

Ἄνδρα γὰρ αἰολόμητις Ἐρῶς βελέεσσι δαμνῶν,
καὶ πάλιν ἀνέρον ἔλιος ἀκέασε). οἷσι δ' ἀνάσσει
αὐτὸς ὁ παυδαμάτωρ βεληφόρον ὅτι βροτοῖσιν.

αὐτὸς καὶ πθέοντι τίτε χραισμησε Λεῖανδρον.
Ὅψε δ' ἀλαστήσας πολυμήχανον ἐννεπέ μῦθον.

Παρθένε σὲν δ' ἔρωτα καὶ ἄχρειον οἶδμα περήσω,
εἰ περὶ παφλάριον, καὶ ἄπλοον ἔσομαι ὕδαρ,
οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα, τίην μετανόμην εὐιήν,
οὐ βρόμον ἠχῆσεντα βαρυδέπιο θαλάσσης.

Ἄλλ' αἰεὶ καὶ νύκτε φορδόμενον ὑγρὸς ἀκίτης
νήξομαι Ἐλλάσσοντι ἀγείροον. ἔχ' ἕκαθεν γὰρ
ἀντία σπῖο πόλην ἔχω πολίεθρον Ἀβύδου.

Μένονέμοι ἕνα λύχρον δατ' ἠλιβάτων σέο πύργου
ἐκ περσῆς ἀνάφαινε καὶ κνέφας, ὄφρα νοήσας
ἔσομαι ὀλκᾶς ἔρωτον, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχρον,

καὶ μιν ὀπιπιδῶν σὲν ὄψομαι δύντα βοώτιν,
οὐ θεασὺν Ωρίωνα, καὶ ἄβροχον ὀλκὸν ἀμάξης,
πατρίδ' ἀντιπύροιο πητὶ γλυκὺν ὄρμον ἰσθίμην.

Ἄλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνείοντας αἴτας,
μή μιν δάσασέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω
λύχρον, ἐμὲ βιότιο φασφόρον ἠρεμονῆα.

εἰ ἐπεὶ δὲ θελεῖς ἐμὸν ὄνομα καὶ σὺ δαῖναι,
ὀνομάμην Λεῖανδρον εὖτε φάνοι πῖσις Ἡρῆς.

Ὡς οἱ μὲν κρυφίσισι γάμοις σιωπῆεντο μιγῆναι.

καὶ

Sic ait, atque genas roseas sub veste tegebat,
 Rursum adfecta (suis verbis convicta) pudore.
 Saucius at stimulo Leander amoris acuto
 Meae agit Veneris qui jam certamen iniret.
 Namque Cupido virum sollers domat usque sagittis,
 Rursum idem ille viri vulnus medicatur, et illos
 Cunctorum domitor quibus imperat adjuvat idem.
 Nec tunc auxilio Lelandro dērat amanti:
 Tandem enim ut ingemuit sic verbo callidus inquit
 Virgo ego amore tui tristes penetrabo vel undas,
 Non infesta rati rapido si aqua ferveat igni.
 Vlla tuos thalamos ubi adibo timebitur unda.
 Non fremitus graviter resonantis murmure ponti,
 Verum ad te semper rapidum Helles nabo per aequor,
 Sponsus aqua madidus per noctem allatus Abydo,
 Non enim ab urbe tua procul oppositam hanc habito urbem,
 Tantum unam excelsam de turri ostende lucernam,
 E regione mihi tenebris in noctis, ut astrum, hanc
 Lampada habens a te, intuitus sim navis amoris.
 Aspiciensque ipsam, occidui non plaustra Bootae
 Non currum immadidum, atque audacem Oriona, possim
 Vicinae patriae praedulcem attingere portum.
 Sed grauius flantes caveas carissima ventos.
 Ne lychnum extinguant, qui vitæ lucifer hujus
 Dux erit, atque unam lucemque animamque relinquam.
 Sin verò et nostrum nomen vis scire, Leander
 Appellor, sponsus bene comitæ virginis Erūs.
 Sic tacitis thalamis pactum conjungit illis.

καὶ νυκτὶ Φιλότητά, ἢ ἀγγελίῳ ὑμναίων,
λύχνῃ μαρτυρήσιν ἐπιστάσασθαι Φυλάσσει,
Ἡ μὲν Φῶστανύειν, ὁ δὲ κύματ᾽ ἀμειβόμενα
Παινουχίδας δὲ αὐσαντες ἀκειμήτων ὑμναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκη,
Ἡ μὲν ἔον ποτὶ πύργον, ὁ δὲ ὀρφναίῳ ἀνὰ νύκτε
Μὴ τι παραπλάζοιτο βαλὼν σημήϊα πύργου,
Πλῶε βαθυκρήπιδος δὲ εὐρέα δῆμον Ἀεΐδου.
Παινουχίῳ δὲ ὄρων κρυφίως πθέοντες ἀέθλας,
Πολλὰ κίς ἤρθησαν μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὀμίχλη.
Ἀνδράσιν ὕπνον ἄρξασθαι, ἢ ἐπιθέοντι Λεάνδρῳ,
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίῳ ἀνέμιμνε φαινομένων ὑμναίων.
Μαρτυρήῳ λύχνῳ πολυκλαύτῳ δοκεύων,
Εὐνῆς τε κρυφίως τηλεσκοπῶν ἀγγελιώτῳ.
Ὡς δὲ ἴδε κυανῆς λιποφειγνῆς νυκτὸς ὀμίχλην,
Ἠρῶ λύχνον ἔφαινε. αἰαπτομένοιο δὲ λύχνῳ,
Θυμὸν ἔρωσ ἐφλέξεν ἐπιτρομένοιο Λεάνδρῳ,
Λύχνῳ καιομένῳ συνεκαίετο. παρ' δὲ θαλάσσης
Μαινομένων ῥοθίων πληχθεῖα βόμβον ἀκάνων,
Ἐτρεμε μὲν τὸ πρῶτον. ἔπειτα δὲ τέρσος ἀείρας
Τοίοισι προσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις.

Λαῖνὸς ἔρωσ, καὶ πάντες ἀμείλιχος. ἀλλὰ θαλάσσης
Ἐπὶ ὕδαρ, τὸ δὲ ἔρωτος ἐμὲ φλέγῃ ἐνδόμουχον πῶρ.
Λάξο πῶρ κρηθία, μὴ δειδίθῃ νύχτων ὕδαρ
Δεῦρό μοι εἰς Φιλότητά. τί δὲ ῥοθίων ἀλεγεινῆς
Ἀγνώσθης ὅτι κύπερις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης.

καὶ

Noctis amicitiamq; & lecti nuncia fida
Que foret occulti, testem servare lucernam.
Tenderet illa facem, hic longas penetraret ut undas.
Iam vigilis totam per noctem experti Hymenæi
Inviti à sese discedunt, atq; coactj.

Hec turrim repetens, obscure hic tempore noctis
Turris signa jacet, ne quid forte erret in undis,
Navigat & validæ latum ad populum urbis Abydi:
Totâ ambo optantes tacitâ certamina nocte
Sponsorum exposcunt thalami decus usq; tenebras.

Et jam noctis atræ caligo recurrit, & adfert
Somnum alijs, sed non tibi clare Leander amanti.
Nam tu mulistremo sinuoso in littore ponti
Expectas thalami lucentis nuncia, testem
Observans faculæ multum lugubris, & inde
Que procul occulti thalami spectaret ut index.
Vidit at obscuras tenebras ut noctis opacæ
Lychnum Ero ostendit. Simul hæc accensa lucernæ,
Ipse Cupido Leandri animum properantis adusit;
Namq; lucernâ ardente coardet & ipse. Sed inde
Insane horribilem ut sonitum maris audijt undæ:
Primo equidem intremuit: sed confidentior inde
Talibus eloquitur verbis solamina menti:

Dure amor, & maris implacibilis unda! Sed unda
Est maris, ast ignis me occultus torret amoris.
Ferve ô cor igni, nec aquas pauesce furentes.
Præsto in amore mihi es, nec te maris unda moretur:
Sic igitur nescis, quod nata salo Venus alma est,

Et ponto

καὶ κρατὶ πάντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπὼν, μελέων ἐρατῶν διπεδύσατο πέπλον
ἀμφοτέραις πιλάμῃσιν, εἴω δ' ἔσφιγγε κερήνω.
Ἥϊόν θ' δ' ἐξῶρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσῃ.
λαμπόμενος δ' ἐσπώδεν αἰεὶ κρηπυαντία λύχνου
αὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτίσολθ', αὐτόμαλθ' ἵης.
Ἡρῶ δ' ἠλιβάτιο φασφόρθ' ὑψόθεν πύργου
Δωραλέης αὐραῖσιν, ὅθεν πνέσκει ἀήτης
φάρει πολλάκι λύχνιον ἴπτεσκεπεν. εἴσπε Σησοῦ
Πολλὰ κερμὼν Δείανδρθ' ἔβηπτιν αὐλοχον ἀκτῆν.
καὶ μιν ἐὼν ποτὶ πύργον ἀνήγαγον, ἐκ δὲ θυρέων
Νυμφίου ἀδμαίνοντα περιπέξασα σιωπῇ,
ἀφροκόμης ραδάμυγας ἐπιπέζοντα θαλάσῃς
Ἡραξ νυμφοκέμοιο μυχοῦς ἴπτε πικρηνιῶνθ',
καὶ χροῖα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔχειεν ἐλαίω
εὐόδμω ροδέω, καὶ ἀλίπυρον ἔσβασεν ὀδμήν
εἰσέπιδ' ἀδμαίνοντα βαθυερώτοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίου ἀμφιχυθεῖσαι Φιλήνορας ἔνεπε μύθας.
Νυμφίε, πολλὰ μογήσας, ἀ μὴ πύθε νυμφίθ', ἀλλθ'
Νυμφίε πολλὰ μογήσας, ἄλις νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
Ὀδμήτ' ἰχθυόεσσα βαρυγδέπιο θαλάσῃς,
Δεῦρ πῆς ἰδρώτας ἐμοῖς ἐνὶ κἀτθεο κέλπεις.
Ὡς ἡμῶν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτην.
καὶ θεσμῶν ἴπτεβησαν χερσὶνὶς κυθερείης.
Ἡγάμθ', ἀλλ' ἀχόρδθ', εἰλω λέχθ', ἀλλ' ἄπερ ὕμνω,
οὐ ζυγὴν ἱερὴν τις ἴπτεβήμησεν αἰοῖδος,
οὐ δάδων ἤσραπτε σέλας θαλαμηπόλον δ' ἰὴν,
οὐδὲ πολυτκάρθμω τις ἴπτεσκίρησε χορείη.

οὐκ

Et ponto, atq; meo dominatur diva dolori?

Dixit, & è membris vestes detraxit amandis,
Atq; suo capiti manibus constrinxit utrisq;
Littoreq; exsiliens corpus deiecit in undas,
Adversam properans ad splendentem usq; lucernam.
Ipse sibi remex, classisq; sibi ratis ipse.
At faculam in turri sublimi lucifera Ero
Dum spirant auris infestis undiq; venti
Sæpe tegit tunicâ, fessus multùm usq; Leander
Donec pervenit portus ad littora Sesti.
At sponsum illa suum in foribus complexa silendo
Duxit anhelantem celsæ ad fastigia turris,
(Spumeam adhuc guttam ponti stillante capillo)
Virginis inde decus sponse in penetrabile cubilis.
Absterfitq; cutem, atq; oleo roseo atq; fragranti
Corpus inungit, & hinc mareolentem extinxit odorem.
Atq; dum anhelat adhuc thalamis compellat in altis
Circumsusa suum sponsum blandissima verbis:
Multa tulisti ô sponse alius quæ haud pertulit ullus,
Multa laborasti sponse. Heu satis unda frementis
Salsa tibi maris est, piscosi & fætor odoris.
Ergo tuum huc sinui huic sudorem imposito nostro.
Dixerat, at solvit zonam ille repente puellæ,
Atq; ineunt gratæ Veneris blandissima jura,
Nuptiæ erant choreis nullis, thalamusq; sine hymnis
Nullus conjugij laudavit sacra Poëta;
Non tædæ illustrat thalamum lux clara cubilis:
Non agili insiluit quisquam choreâ : haut pater ullus,

D

Aut

Οὐχ ὑμεναίον αἶψε πατήρ κ' ἠ πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ λέχῃ σφρέσσαι τελευτάμοισιν ἐν ἄραις
σιγῇ πᾶσιν ἔπλεον, ἐνυμφωθήμην δ' ὁμίχλη,
καὶ γέμῃ ἦν δαπάνωθεν ἀφδομένων ὑμεναίων.
Νυξ μὲν ἔλω κείνοισι δαμοσάλλῃ, ἐδέποτ' ἦως
Νυμφίον εἶδε Λεάνδρον δριγυῶτις ἐνὶ λέκτροις.
Νήχετο δ' αὐπάρσιο πάλιν ποτὶ δῆμον Αἰύδου
Εννυχίαν ἀκέρηλῃ ἔτι πνέων ὑμναίων.
Ἡρῶ δ' ἔλκεσίπυπλῃ εἰς λήθεα πικρῆς
Παρθένῃ ἡματιή, νυκτὶ γυνή. ἀμφοτέροι ἦ
Πολλάκις ἠρήσαντο κατεπλήμενοι ἐς δύσιν ἦώ.

Ὡς οἱ μὲν Φιλότῃ ὑποκλέπλοντες ἀνάγκην,
Κρητὰδ' ἴη τέροντο μὲ ἀλλήλων Κυθεραῖη.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ὅττι χρόνον, εἶδε τι δῆρον
Ἀλλήλων δατόναιτο πολυπλάγκτων ὑμναίων.
Ἀλλ' ὅτε περὶ κνήσῃ δ' ἴηλυθε χείματ' ὥρη
Φεικαλέας δονέουσι πολυστροφάλυστας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀσήμελα κ' ὑπερὰ θεμεθλα θαλάσσης
Χειμέροι πνέοντες ὄπτεσφελίζον ἀήτη,
Λαίλαπ' μαρίζοντες ὄλλω ἄλα. τυπιομένης δὲ
Ἡδὴ νῆα μέλαιναν δαπέκλασε διχταῖδι χέροσφ,
Χειμερίην κ' ἄπισον ἀλυκάζων ἄλα ναύτης.
Ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβῃ κατέρυκε θαλάσσης,
Καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορή δὲ σε πύργου,
Ἡγίδα σημαίνουσι Φαισφορίην ὑμναίων,
Μαυνομένης ὤρεων ἀφιδήσαντε θαλάσσης,
Μηλῆς κ' ἄπισος· ὄφελδε δὲ δύσμορῃ Ἡρῶ,
Χείματ' ἰσαμένιοι μένη δαπάνωθε Λεάνδρου,

Μηκέρ

Aut genetrix letum cecinit veneranda Hymeneum,
Sed lectum sternunt figuntq; silentia, & ornant
Sponsam Ero tenebræ quicis facta nuptiæ in horis;
Longè aberant thalamiq; à cantandis Hymenæis.
Nox illis ornat thalamos, nec viderat unquam
In lecto sponsum manifesto aurora Leandrum.
Iamq; iterum opposita ad populum transnabat Abydi,
Nocturnum insatiatus adhuc spirans Hymeneum.
Ast Ero in longâ fallebat veste parentes
Virgo die, mulier nocturno tempore. Vtriq;
Semper ad occasum exoptant descendere Solem.
Sic illi abscondunt dum vim ferventis amoris
Occultæ inter se obleclantur Cypridos actu.

Sed parvum omnino tempus vixere, diuq;
Multivago inter se thalamo haud potuere potiri.
Iamq; hyemis tristis pluviosæ advenerat hora
Fluctibus innumeris, motisq; horrenda procellis;
Fundamenta maris madida, atq; infirma profunda
Concutiunt hyemis spirantes omnia venti.
Vapulat & totum nimbo mare, & equore pulso
Iam nauem nigram diviso littore fregit
Nauta hyemem fugiens, atq; instabilis maris undas.
At te brumalis maris, inde victe Leander,
Non timor impediit. Sed turris nuncius altæ
Significans dulcis consuetam lucem Hymenæi
Te maris insani securum impellit in æquor,
Perfidus, & dirus. Sed te miserabilis Ero
Fas instante fuit brumâ caruisse Leandro,

D 2

Nec

Μηκέτ' ἀναπνομή μινώερον ἀστέρα λέκτρων.
Ἀλλὰ πόντος καὶ μοῖρα βίησιν, θελομένη δὲ
μοιραίων ἀνέφρανε, καὶ ἔκετι δαλὸν ἐρώτων.

Νύξ ἦν, ὅτε μάστιγι βαρυνθείσιν αἴτης
Χαιμερίης πνοῆσιν ἀκοντίζοντες αἴτηι.

Ἀθρόον ἐμπύπτεσιν ὅττι ῥήγμινι θαλάσσης.

Δὴ τότε Λεῖωνδρ[Ⓞ] περ' ἐτήμον[Ⓞ] ἐλπίδι νύμφης,
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσοταίων ὕμναίων.

Ἦδη κύματι κύμα κυλινδετο, σύνθετο δὲ ὕδαρ.

Διθέει μίσγητο πάντα, ἀνέχετο πάντηθεν ἡ γῆ

Μαρναμένων ἀνέμων. Ζεφύρω δὲ αὐτέπνευσι Ευρ[Ⓞ],

Καὶ Νότος ἐς βορέην μεγαίλας ἐφέηκεν δαψύλας,

Καὶ κτύπος ἦν ἀλίσσας ἐρσομοράδοιο θαλάσσης.

Δινοπαθῆς δὲ Λεῖωνδρ[Ⓞ] ἀκηλήτις ἐνὶ δίναις

Πολλάκι μὲν λιπένδισε θαλασσίην Ἀφροδίτην.

Πολλάκι δὲ αὐτὸν ἀνακτα Πασιδάωνα θαλάσσης,

Ἀτ.ΐδ[Ⓞ] ἐς βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης.

Ἀλλὰ οἱ ἔυλις ἄρηγυ, ἔρωσ δὲ σὺν ἤρκεσε μοίρας.

Παῖπθι δὲ ἀγρομένοιο δυσαντίει κύματι[Ⓞ] ὄρμη

Θρυπόμεν[Ⓞ] πεφόρητο. ποδῶν δὲ οἱ ἄκλασεν ὄρμη,

Καὶ δέν[Ⓞ] ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμῶν.

Πολλῆ δὲ αὐτόματις χύσις ὕδαλι[Ⓞ] ἔρρεε λαμψῶ.

Καὶ ποτὸν ἀχρήστον ἀμμαιμοκέτο πῖον ἄλμης.

Καὶ δὴ λύχρον ἄπισον δαίεσθεος πικρὸς αἴτης.

Καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτι πολυκλαύτοιο Λεάνδρου.

Εἰσέπ δὲ ἰθύοντες, ὅττι ἀγρύπνοισιν ὀπωπιῆς

Ἰσατο κυμαίνεσσι πολυκλαύτοισι μερίμναις.

Ἐλυθε δὲ Ηελγένεια, καὶ σὺν ἴδε νυμφίον Ηερώ.

Παῖπθι

Nec lychnum indicem adhuc thalamorum accendere stellam
Sed te fatum, & amor cogit, miserandaq; gestis
Iam nunc Parcarum, non lychnum ostendere amorum.

Nox est, & graviter spirantes undiq; ventos
Ejaculatur hiems imensis flatibus, illi
Inq; ruunt collectim, & turbant æquora Pontis:
Cum tu consuetæ spe sponsæ, & amore Leander
Ferris an æquoreos thalamos, valideq; sonantes.
Iam cumulantur aquæ: jamq; undâ volvitur unda,
Mixtum æquor cælo est: turbantibus omnia ventis
Terraq; turbatur, zephyrus contrarius Euro,
Atq; Nothus Boreæ spirant validi, atq; minaces,
Et fragor est maris horridi inevitabilis undæ.
Littore at in sævo mala passus multa Leander
Sæpe orat Venerem prognatam ex æquoris undis,
Sæpe Deum pelagi Neptunum immitis adorât,
Nec Boream immemorem cum Attheâ virgine linquit:
Nullus ei auxilio est, nec amor mala fâta coercet.
Vndiq; sed fractus tumidi opposito impete fluctus
Abripitur, vigor inde pedum mox deficit illi,
Inquies & manuum misero vis languida torpet,
Atq; ita sponte ingens fluit ipsi in guttur aquæ vis
Potus & indomitæ potatur inutilis undæ.
Iamq; facem ventus male fidam extinxit amarus,
Atq; simul descendit & amorem, animumq; Leandri.

Qui dum carpit adhuc infâustum iter, obruta curis
Illa stetit miseris, oculis vigil omnia lustrans,
Iamq; aurora venit, nec sponsam viderat Ero.

πάντες δ' ὄμμα πύμνεν ὄπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
εἶπεν ἐσπερήσασεν ἀλώμενον ὄν παρακίτην,
Λυχνῶ σθεσσυμένοιο. παρὰ κρητῖδα δὲ πύργον
Θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκείτῳ
Δαιδάλεον ῥήξασα πρὶ γήθεσι χιθῶνα,
Ροιζήδ' ἀν' ἀροιστῆρι δ' ἠλιβάτῃ πύργου,
Κάδδ' Ἡρῶ πύμνηκεν ὄπ' ὀλυμένῳ παρακίτῃ.
Ἀλλήλων δ' ἀτόναιτ' κῆ ἐν πυμάτῳ πρὸ ὀλέθρου.

Dirigit ergo oculos lata in dorſa undiq; Ponti
Si quæ ſuum extinctâ ſponſum face forte Leandrum
Cerneret errantem. Sed mortuum ubi illa maritum
Fluctibus obtritum videt ad fundamina turris,
Tunc veſtes lacerans pictas, & pectora, turri
In mare ſubjectum ſe præcipitavit ab altâ.
Atq; ita commoritur ſponſo, quem perdidit Ero,
Mutuâ amicitiaq; ſupremâ in morte fruuntur.

Handwritten text on the handle of the rolled manuscript, likely in a historical or Latin-based script.

Κα
Αρ
Ηρ
Λα
Αυ
Ηρ
Δο
Φά
Πο
Κα
Νυ
Αφ
Ηρ
Κα
Ευ
Εί
Νυ
Νυ
Νυ
Οδ
Δε
Ωρ
Κα
Ην
Ου
Ου
Ου

mm
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
Inch
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
C1 B1 A1 C2 B2 A2 B5 A5 20 18 17 16 11
Patch Reference numbers on UTR
Serial No. 038
10 09 03 02 01 C7 B7 A7 C8 B8 A8 C9 B9
UB Rostock 05/500
the scale towards document

ιο καὶ ἡμετέρων ἰδιωάων;
ελέων ἐρατῶν διπεδύσαι το πέπλον
ἀμησιν, εἴω δὲ ἔσφιγξε καρῆνω.
σ, δέμας δὲ ἔρριψε θαλάσῃ.
πιδέν ἀεὶ καρπαντία λύχνοι
, αὐτίσολⓈ, αὐτόμαλⓈ ἰῆυς.
ο φαεσφόρⓈ ὑπόθι πύργου
ισιν, ὅθεν πιδύσεν αἴτης
ύχνοι διέσκεπεν. εἰσίκε Σησοῦ
εἰανδρⓈ ἔθη ποτὶν αὐλοχον ἀκτῆν.
πύργου ἀνήραγην, ἐκ δὲ θυράων
κίοντα πειπύξασα σιωπῆ,
ἐμργασ ἐπὶ σῆζοντα θαλάσῃς
οιο μυχοῦς διπὶ παρθενιῶνⓈ,
κάθηρε, δέμας δὲ ἔχρειν ελαίω
καὶ ἀλίπυρον ἔσβασεν ὀδμήν
ἰνοντα βαθυπρώτοις ἐνὶ λέκτροις
κυθῆσαι φιλήνορας ἔνεπε μύθησ.
ρογήσας, ἀ μὴ πείθε νυμφίⓈ, ἀλλⓈ
ρογήσαι, ἀλις νύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
τα βαρυδέπιο θαλάσῃς,
τας ἐμοῖς ἐνὶ κάτθεο κέλπις.
εἶπεν. ὁ δὲ αὐτίκα λύσαι το μίτην.
θησαν δεισονίε κυθερείε.
καχάρδλⓈ, ἔλω λέχⓈ, ἀλλ' ἀπερ ὕμνωσ,
πὶς διπιδήμησεν αἰοιδός,
πῆ σέλας θαλαμηπόλον δῖην,
μω πὶς διέσκερίθησε χορείη.

οὐχ